

DUMITRIȚA-RALUCA PARFENTIE

masterandă, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, USM

Evul Mediu *pe înțelesul* copiilor

Cândva, cineva m-a întrebat cum mi-ar plăcea să văd Timpul. I-am răspuns fără a sta prea mult pe gânduri:

– Într-o armură strălucitoare, care să răsunе zgomotos atunci când o fi să treacă pe lângă mine! Am impresia că Timpul mă depășește uneori fără a mai reuși să-l salut și să-i trăiesc prezența.

Pe de altă parte, aș sta liniștită conștientizând rolul protector al armurii și asta din cauză că, atunci „când pornește de jos în sus”, orice revoluție se transformă într-un „asasinat”¹.

Sufăr de-o fobie inexplicabilă față de o eventuală obligație de a asista la procesul de putrefacție a existenței și a amintirilor.

Am ajuns până la a afirma că aș lua locul șoricelului care-și bagă capul de bunăvoie în gura pisicii² în cazul în care mi s-ar confirma decesul.

După ce m-a ascultat, acel cineva a zâmbit.

– Un Timp - „chevalier”?! S-ar putea, dacă ne gândim la curajul Timpului de a merge mereu înainte și la noblețea cu care ne transformă rănilor-n uitare. Știi totuși că un cavaler era cel care avea un cal de luptă numit „destrier”? O persoană pentru care viața era o eternă confruntare?

M-am limitat la a spune: „Da!” fără a menționa că mă gândeam la Don Quijote și la faptul că idealismul nu e nici pe departe o prostie.

Un Timp care ar dansa pe stradă și ar râde cât mai des³ – asta voiam!

– Ai nevoie de o călătorie în Evul Mediu, a replicat. Ți-ar plăcea!

Jacques Le Goff este scriitorul care avea să-mi ofere mai târziu un

scurt voiaj în perioada cavalerilor și a domnițelor, a cruciadelor și a Inchiziției, a magiei și a artelor.

Totuși, *Evul Mediu pe înțelesul copiilor* nu e un bilet dus-întors și asta pentru că o parte dintre noi rămâne fascinată undeva printre paginile acestei cărți și refuză să se mai întoarcă la prezent.

De altfel, având în vedere durata perioadei istorice – o mie de ani sau chiar mai mult (în concepția unor istorici, Evul Mediu a durat până în secolul al XVIII-lea, când au avut loc trei evenimente ce au schimbat în totalitate viața societății: progresul științific, revoluția industrială și revoluția franceză), avem libertatea de a alege unde să poposim: în partea obscură a epocii medievale, dominată de sărăcie, foamete, boli, antiiudaism sau în cea luminoasă, când s-au dezvoltat muzica, sculptura, frescele, scolastica, arta gotică, universitățile și noțiunea de Europa.

Se spune că ideea de a construi clădiri înalte venea din dorința de a evada din micime.

Poate, tocmai de aceea oamenii și-au făcut în această perioadă și sufletele mai încăpătoare – ca să poată pași Dumnezeu înăuntru. El trebuind să fie „întreg în toți”⁴.

Ca *homo viator*, ființa umană a avut ocazia să călătorească, să fie „uimită de propria-i existență”⁵ și să-și dorească să păstreze viața în recipiente frumoase, cu umbre de zâne și unicorni.

Așa au apărut legendele pe care nu ne mai săturăm să le recitim sau să le vizionăm pe marele ecran.

Din aceeași perioadă datează fortărețele, catedralele, turnirurile, cavalerii buni, dar și cei răi, precum Ganelon sau Morholt. Jacques Le

Goff explică simbolurile Evului Mediu, transformând lectura într-un ghid de călătorie și răsturnând pe parcurs diverse mituri din manualele de istorie.

Chiar dacă „ideea de Dumnezeu este, după el-Sade, singurul lucru ce nu i se poate ierta omului”, iar epoca medievală rămâne a fi perioada în care „rațiunea umană era înăbușită de credință”, autorul cărții reușește să aducă în fața cititorilor săi savoarea unei „realități nemuritoare” și misterioase, a cărei justificare, eu una, o găsesc într-o frază a lui Antoine de Saint-Exupéry: „...omul, vezi tu, se naște greu”.

Aș vrea să mă întâlnesc astăzi cu persoana care m-a întrebat cândva cum mi-ar plăcea să văd Timpul doar pentru a adăuga câteva lucruri la cele deja spuse. În primul rând, faptul că sunt ferm convinsă că Timpul nu poate fi altceva decât un cavaler. În al doilea rând – că forma sferică a ceasurilor nu e una întâmplătoare, având evidente conotații cu celebra masă rotundă și simbolizând egalitatea între orele de pe cadran. Și în al treilea rând s-o întreb:

– Oare misiunea Timpului e de a găsi un altfel de „Graal”? O cupă magică în care, de această dată, amintirile noastre să se transforme în mijloace materiale de călătorie spre Trecut?

¹ *Întoarcerea din Rai*, M. Eliade.

² *Spuma zilelor*, B. Vian.

³ O. Paler

⁴ *Disertație metafizică*, Leibniz.

⁵ *Scrieri despre filozofie și religie*, A. Schopenhauer.